

Проповед 287

Да носиш светлина там където царува мрак

Прочит: Римляни 13, 11 – 14

Скъпи братя и сестри,

Намираме се в началото на Рождественото очакване. Навсякъде приготвят украсата, готвим се за идването на Исус Христос. За нас, вярващите хора, това е добра възможност да си припомним за това, което Бог е направил за нас, да си припомним, че е станал човек и е дошъл за нас на тази земя. Настроението преди и по време на Рождество е радостно и приповдигнато. Ние всички се готвим и очакваме този радостен и хубав празник, но и често се оплакваме от негодите и трудностите. Забравяме, обаче, как беше само преди 20 – 25 години. От онова време си спомням, че извън нашия дом по никакъв начин не личеше, че има някакъв празник. Когато по детски питах децата как са отпразнували Рождество, те ме гледаха учудено и не разбираха за какво става дума. Това време отмина и ние забравихме, забравихме, че да си вярващ може да бъде много трудно, че да празнуваш Рождество и да получаваш подаръци не се разбира от само себе си. Има страни в този свят, където да вярваш струва много, струва много повече, отколкото на нас ни струва, струва живот, семейство, възможности за добро образование и работа. Важно е да помним тези хора, важно е да не забравяме да се молим за тях. Според статистиките, днес, във времето на високите технологии и многото опити за мир, повече от всякога се преследват хора заради вярата им в Исус Христос. Ние, християните в България, не бива да забравяме какво сме преживели, как хора са били преследвани заради вярата си, как милиони християни в тогавашния свободен свят са се молили за нас. Нека, когато подготвяме сърцата си за Рождество Христово, да помним и ония християни, които са в тежко положение. Днешният текст говори за идването на Спасителя, за идването на светлината в един свят, в който има много тъмнина.

1. Нощта на безпътницата. Нашият свят се намира в трудно положение. Като че ли имаме ресурси, технологии и възможности да направим чудеса, да премахнем омразата, репресиите и глада, да направим хората равни, да намалим трагедиите, да се справим с всяка трудност – създаваме комитети, организации, които уж обединяват нациите, но не успяваме да променим статуквото. В нашето време на технологии и бързи решения, не можем да дадем отговор на екзистенциалните въпроси на този свят. Ако се огледаме, ние лесно можем да видим нощта около нас – глад, етнически конфликти, омраза, смърт, преследвания.... Списъкът може да бъде много дълъг. Светът ни уверява, че градим светло бъдеще, уверява ни, че всичко ще бъде-добре, уверява ни, че всичко ще се оправи. Това обаче не е така; като че ли всичко в този свят става по лошо, като че ли хората стават по-лоши и по-жестоки. Това е нашата реалност. Ние живеем в един свят, в който тъмнината има по-голяма стойност от светлината, в който омразата е повече от любовта. Това от библейска гледна точка е безспорно. И никак не е случайно, че апостол Павел пише на римляните, че този свят е мястото на нощта. Този свят се намира в нощ, тъмнина и безизходица. Така развивайки се, този свят не би могъл да

съществува. Колкото и да ни убеждават всевъзможни експерти и специалисти, че всичко върви от добре към по-добре, дори и за непредубеденото око е ясно, че изходен път за този свят няма; или поне не по начина, който те предлагат. Този свят върви с уверени стъпки към своя край, към бездната. Безизходицата и безпътицата са видни във всичко. Ние, хората не можем да се справим с това, което е около нас. Тогава има ли изходен път?

2. Светлина в нощта. Осъзнавайки всичко, което го заобикаля, осъзнавайки реалността на тъмнината, апостол Павел говори, че все пак промяна в този свят е възможна. Още 700 години преди Христа е писано (Исая 9, 2): **“Народът, който ходеше в тъмнина, видя голяма светлина; на онези, които седяха в земя на мрачна сянка, им изгря светлина.”** Исая говори за народ, който ходи в тъмнина, говори за хора, които седят на едно място, много вероятно защото не могат да се помръднат. За тези хора, които са осъзнали своята безпомощност и безпътица, има шанс. Ще дойде светлина. Това повтаря и апостолът в своето послание: **“И това вършете, като знаете времето, че часът е вече настанал да се събудите от сън; защото спасението е по-близо до нас сега, отколкото когато повярвахме. Нощта премина, а денят приближи: и така, нека отхвърлим делата на тъмнината и да се облечем в оръжието на светлината.”** В нощта на този свят има надежда. Ние няма да се провалим, защото сред тъмнината има светлина. Павел използва една добре позната картина – идващото утро. За тези, които се страхуват от тъмнината, светлината е силна надежда. Този свят е в тъмнина, но Бог изпраща светлина. Исус Христос идва на този свят, за да се пребори с тъмнината, за да изгони тъмнината. Той толкова много иска да очисти този свят от мрака, че отива на Голготския кръст, умира и предава себе си на мрака, за да може да възкръсне в светлина и ние всички – с Него. Исус Христос е дошъл, Той е изгонил мрака, от нас се иска само едно – да живеем в светлина. Апостолът ясно казва: Вие не можете да стоите бездейни, вие не можете да стоите пасивни, вие не можете да останете в тъмнината, ако светлината вече е дошла на този свят. Фактът, че светлината идва на този свят, фактът, че Исус Христос се е родил, трябва да ни направи по-активни, по-дейни, копнеещи за повече светлина. Ставайте, казва апостолът, събудайте се от сън. Причината за това е съществена – Спасението е вече факт. И щом е така, ние трябва да изоставим тъмнината и да се привържем към светлината, трябва да оставим мрака и да бъдем в Божията светлина. Понякога ние си задаваме въпроса: Как е възможно да чувстваме светлината при толкова много мрак в този свят? Мартин Лутер Кинг, известният борец за правата на чернокожите американци, казва по този повод: **“Да става каквото ще – Бог е всемогъщ!”** Това са думи, които могат да бъдат изречени лесно, когато всичко върви по мед и масло, когато можеш да вярваш в каквото искаш и да изповядваш открито вярата си. Когато, обаче, всичко се обърка, когато на всеки ъгъл дебнат хора, за да те убият, само след като си направил една единствена грешна стъпка, когато да вярваш в Бога означава да загубиш семейството си и свободата си, да загубиш живота си, тогава нещата не изглеждат толкова лесни. Павел, обаче, не казва, че ще стане по-лесно. Той казва: Вие сте носителите на светлината. Именно затова вие трябва да се събудите от сън и да носите светлина в този свят на мрака. Исус Христос е направил всичко, което е необходимо, дал е живота Си, платил е греховете ни, изчистил ни е и ни е направил по-бели от сняг. Изисква от нас, обаче, да носим светлина. Носейки светлина, ние можем да направим така, че мракът на този свят да отстъпи. Често казваме – ние християните не сме от този свят и затова не бива много да се ангажираме с този свят. Апостол Йоан казва: **“Истинската Светлина, която осветява всеки човек, идваше на света.”** (Йоан 1, 9) Апостол Павел казва: Вие не сте светлината, Светлината на света е Исус Христос, обаче вие сте носители на светлината

в този свят. Вие носите светлината, вие можете да кажете на хората около вас за това какво е направил Спасителят за вас. Носейки светлината в този свят, вие давате възможност спасението да се приближи до повече хора. Носим ли светлината в този свят, носим ли вестта за Исус Христос? Според нас в нашата страна е трудно да бъдеш християнин и аз съм съгласен с това, но не е толкова трудно, колкото на хиляди други места. Животът ни не е поставян в опасност, притежаването на Библия не ни поставя извън закона, нито пък посещаването на църковни събирания. Ние можем да носим светлина, ние трябва да носим светлина, ние трябва да занесем Исус Христос до хората от този свят, до всички онези, които се нуждаят от Него, до всички онези, които все още се лутат в тъмнината, до всички онези, които още не са се събудили. Бог ни е дал тази възможност, Бог ни е дал дарби и таланти и хиляди възможности, за да постъпваме така, както Бог ни е заповядал. Единственото, което се иска от нас, е смелост – смелост да носим светлината, смелост, за да може Божията любов да стигне до всеки един човек около нас, до всеки един, който се лута в тъмнината.

3. Как можем да бъдем носители на светлината? Павел казва две неща. На първо място, ние трябва да се отърсим от всичко, което не е добро: **“Както в бял ден, нека ходим благопристойно, не в пирувания и пиянства, не в блудство и разпътство, не в свади и завист.”** Ние трябва да живеем в света на тъмнината като в бял ден. И това може да стане, като ходим благопристойно, като се отречем от всичко онова, на което светът залага, като не вършим нито едно от делата на тъмнината, като бъдем светлина. Много хора, които четат този стих, си казват: Но това е невъзможно, ние не можем да победим плътта, тъмнината не може да бъде изгонена напълно. Павел не свършва тук, а продължава с втората част на изявлението си: **“Но се облечете с Господ Исус Христос и не се грижете за плътта, за да угаждате на нейните страсти.”** Най-лесният, единствено възможният начин да се победи тъмнината е като се облечеш с Исус Христос, Светлината на света. Този свят може да ни предлага много рецепти, с които да победим тъмнината в себе си и около себе си, но единственото възможно разрешение е да се облечем с Исус Христос. Какво означава това? Как можеш да се облечеш с Исус Христос? Това може да стане като живееш живот, който във всичко наподобява Неговия, да живееш не само за себе си, но и за другите, да обичаш, да се грижиш, да свидетелстваш. Хората трябва да виждат в теб не теб самия, но Исус Христос. **“По това ще ви познаят, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си.”** Ако имате любов. Облечете се с Исус Христос. И това е нещо, което е в нашите възможност. Бог е направил всичко за нас, Бог е пожертвал Сина Си, за да живеем ние, затова и ние трябва да се променим. Осъзнавайки какво Той е направил за нас, трябва да се променим. И ако този процес на богоуподобяване не е започнал у вас, ако не сте оставили Христос да действа във вас, то започнете от днес. Обличането е процес, обличането с Христос също, то продължава цял живот. Важно е, обаче, да започнем днес. Откажете се от всичко, което е противно на Бога и което би нарушило връзката ви с Него, оставете Го да действа и да променя всичко във вас - тогава ще станете носители на светлината.

4. Струва ли си да си носител на светлината? И все пак, струва ли си да си носител на светлината? Не носи ли това прекалено много негативи, не си ли отхвърлян от хората, преследван заради вярата си, обиждан и нагрубяван? Понякога е така, понякога е трудно, но дори и целият свят да е в тъмнина, бъди светлина, а Бог ще Се погрижи за останалото. Спомням си за свидетелството на един българин – Трофим Димитров. Той бил хвърлен в концентрационния лагер в Белене заради вярата си. Там, в лагера, имало една яма, в която държали няколко големи и много гладни кучета. Когато искали да се отърват от някой от затворниците, го хвърляли там. Един ден повели Трофим натам – искали да се отърват от него. По пътя към ямата Трофим се молел тихо за Божията

закрила. Това не омилоствило пазачите и те го хвърлили на гладните кучета. Само след няколко мига те чули едно ужасяващо скимтене, погледнали в ямата и видели как Трофим Димитров е коленичил на средата и се моли. Кучетата били в различните краища на ямата и се мъчели да избягат от молещия се мъж. Такива чудеса се случват, случват се, когато пожелаеш да бъдеш светлината, независимо от обстоятелствата и гоненията. Не винаги е толкова лесно. Понякога се налага да заплатиш с живота си заради вярата си. Така е било с първите християни, преследвани с цялата жестокост и военна сила на Римската империя, така е било по-късно, в средните векове, така е било и тук по времето на комунизма, така е и днес по много краища на света. Много хора са се отказвали от комфорта на тъмнината, за да живеят в светлина. За това те са заплащали със страдания, с мъчения, с живота си. Свидетелствата на такива хора, обаче, ни напомнят, че си струва да си светлина, даже когато можеш да заплатиш с живота си. Животът в светлина, животът на човека, облякъл се с Исус Христос, животът на вярващия, който иска да се уподобява на Спасителя, води до вечността. Животът в тъмнина води до още по-голяма тъмнина. Апостол Павел казва на Галатяните (2, 20): **“Съразпънах се с Христос и сега вече не аз живея, а Христос живее в мен; а животът, който сега живее в тялото, живее го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене.”** Съразпънах се с Христа. Живея живота си за Него. Можете ли да кажете тези думи, готови ли сте да следвате Исус Христос докрай, готови ли сте да изберете светлината, готови ли сте да се облечете с Исус Христос? Бъдете смели и вървете докрай. Бог вървя докрай за нас, очисти ни от всеки грях, освободи ни от всяко робство, затова живеете в светлината за Божия слава. Никога не забравяйте, че в нощта на безпътицата и тъмнината има само един изход – Исус Христос, Светлината на света. Изберете да бъде светлината, бъдете носители на светлината там, където царува мрак. Никога не забравяйте тези, които са преследвани и страдащи заради вярата си, тези, които заплащат висока цена. Молете се за тях. Те носят светлината на Исус в най-мрачния час, свидетелстват за вярата си, заплащайки често с живота си за това. Нека Бог да ни дава сили да бъдем светлина, да се молим за повече светлина, за да могат повече хора да се спасят. Нека Бог да ни дава сила за това. Ако донесем светлина на хората около нас, ако те разберат Кой е Исус Христос, ако Той донесе светлина в живота им, ако те се облекат с Него, това би били най-добрата подготовка за Рождество. Бъдете светлина! Амин.